

Udgifter indsamles ved frivillige Bidrag i Kredse, som Børnehjemmet nu engang er kommet i Forbindelse med.

Altsaa Arbejdet øves gennemgaaende i smaa Kaar under noget Tryk — det gælder ikke alle, men ikke saa ganske faa Børnehjem —, men jeg tør sige, at mit Hovedindtryk er, at Arbejdet og Gerningen øves gennemgaaende — naturligvis er der Undtagelser her som alle andre Steder — i storTrofasthed, undermegenOpofrelse, oftest af kærlige, enlige Kvinder, der have fundet deres Livsgerning i at tage sig af forældre- og hjemløse Børn. Man gaar fra mange af disse Børnehjem med en stille Tak i sit Sind til de opofrende, beskedne Mennesker, der bære en saadan Gerning, og mange Hundrede hjemløse Børn finde i disse Hjem, navnlig i de smaa, en Erstatning for deres eget Hjem, et kærligt og venligt Voksested i Barneaarene. Alt det udelukker ikke Brist og Brøst hist og her, men i det hele har jeg ved at vandre omkring mellem disse Børnehjem faaet det Indtryk, at Arbejdet fuldt ud fortjener Samfundets Støtte og Anerkendelse. Hvad det maaske mest skorter paa, er ikke et overordnet Tilsyn, thi at der kommer en tilsynsførende een Gang eller maaske højst to om Aaret, yder meget ringe Garanti, men det gælder om at skabe et stedligt Tilsyn, som Værgeraadsløven ogsaa vil, idet de stedlige Værgeraad have det stedlige Tilsyn med Børnehjemmene, men om dette Tilsyn er virksomt og indsigtfuldt nok, er et Spørgsmaal. Der gives ikke nogen anden Garanti for, at et Børnehjem arbejder godt og Børnene faa en god Behandling, end den, som ligger i et godt stedligt Tilsyn, som kan komme mange Gange om Aaret og komme tilfældigt ind paa Børnehjemmet og mærke, hvordan alting gaar. Den tilsynsførende, som kun kommer een Gang om Aaret, kan ikke afgive en saadan Garanti, det er ganske umuligt. Han kan faa et Indtryk, stærkere eller svagere, men nogen egentlig fuldt færdig Garanti kan han ikke afgive, det ligger i selve Sagens Natur. Opmærksomheden maa være henvendt paa, at Børnehjemmene faa et saadant virksomt, alvorligt stedligt Tilsyn, og at de smaa Kaar, som jeg talte om, forbedres, saaledes at der kan blive Midler til at lade Drengene oplære i Haandværk — det er absolut nødvendigt —, og at de gamle, udslidte Arbejdere faa en Hjælp, naar de maa fratræde. Det er næsten en Sorg at se mange Steder, hvor en Kvinde paa henvend 60 Aar eller derover maa lade Hænderne synke i Skødet

og opgive Ævred, fordi hun ikke kan mere. Det er en anstrengende Gerning, hun har siddet i maaske 20—30 Aar eller længere og ofret sin Ungdoms bedste Tid. Nu er hun fuldstændig opslidt og har ikke det, hvortil hun kan hælde sit Hoved, for fattig er hun jo i Regelen. Der burde være en Pensionskasse eller Staten burde træde direkte til og skabe en Pensionskasse uden Forstanderindernes Medvirkning, for de kunne i Regelen ikke gøre meget selv. De burde i alt Fald kunne gaa af med en lille Understøttelse eller Pension, hvad man nu vil kalde det, som Tak for deres Arbejde. Børneløven trænger vistnok paa visse Punkter til en Revision, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister at tage under Overvejelse, om ikke en lille Kreds af kyndige Mænd kunde træde sammen for at overveje Spørgsmaalet om Reformer hist og her i Børneløven, navnlig i den Del af Børneløven, der omfatter Tilsynet, og saa maaske om Forholdet mellem Værgeraadene og Overværgeraadene. Jeg er nær ved at tro, at man koncentrerer for meget i Stedet for at lade Værgeraadene virke selvstændigere og med større Magtfulde. Det bliver vanskeligere for et Udvalg i Rigsdagen at skride til en saadan Revision, fordi der kun er faa, der have de personlige Erfaringer om dette Arbejdes Vanskelighed og Omfang. Jeg tror derfor, at en lille Kreds af Mænd og Kvinder, der kender til det, vil kunne forberede Sagen paa en heldigere Maade.

Maa jeg, inden jeg slutter, omtale en Ting, som aldeles intet har at gøre med, hvad jeg hidtil har opholdt mig ved. Der er mange, som have talt om Sparsommelighed i Statshusholdningen for Fremtiden, og den højtærede Konseilspræsident har selv anslaaet den Tone. Jeg er ikke særlig finanskyndig og skal ikke indlade mig paa finansielle Spørgsmaal. Men var det ikke værd at overveje, hvad jeg ved er en gammel Tanke i Venstrekredse, om man ikke kunde skride til en Udvidelse af Statens Embedsmænds Selvpensioneringstvang. Bestillingsmændene, Tjenestemændene, ere jo for en stor Del inde under Selvpensioneringstvang og maa finde sig i Afdrag i deres Lønninger af — jeg ved ikke, om det er alle Steder, men i alt Fald mange Steder — 5 pCt. Saa vidt jeg ved, er dette imidlertid ikke Tilfældet med Embedsmændene. Nu have vi vedtaget en Række Love om forhøjede Lønninger, og de ere ikke særlig velkomne alle Steder for Skatteyderne. Jeg synes, det vilde